

SKORZENY

“Cel mai periculos om din Europa”

autor

Charles Whiting

traducere

Adriana Zbanț

editura

Miidecărți

București 2016

Cuprins

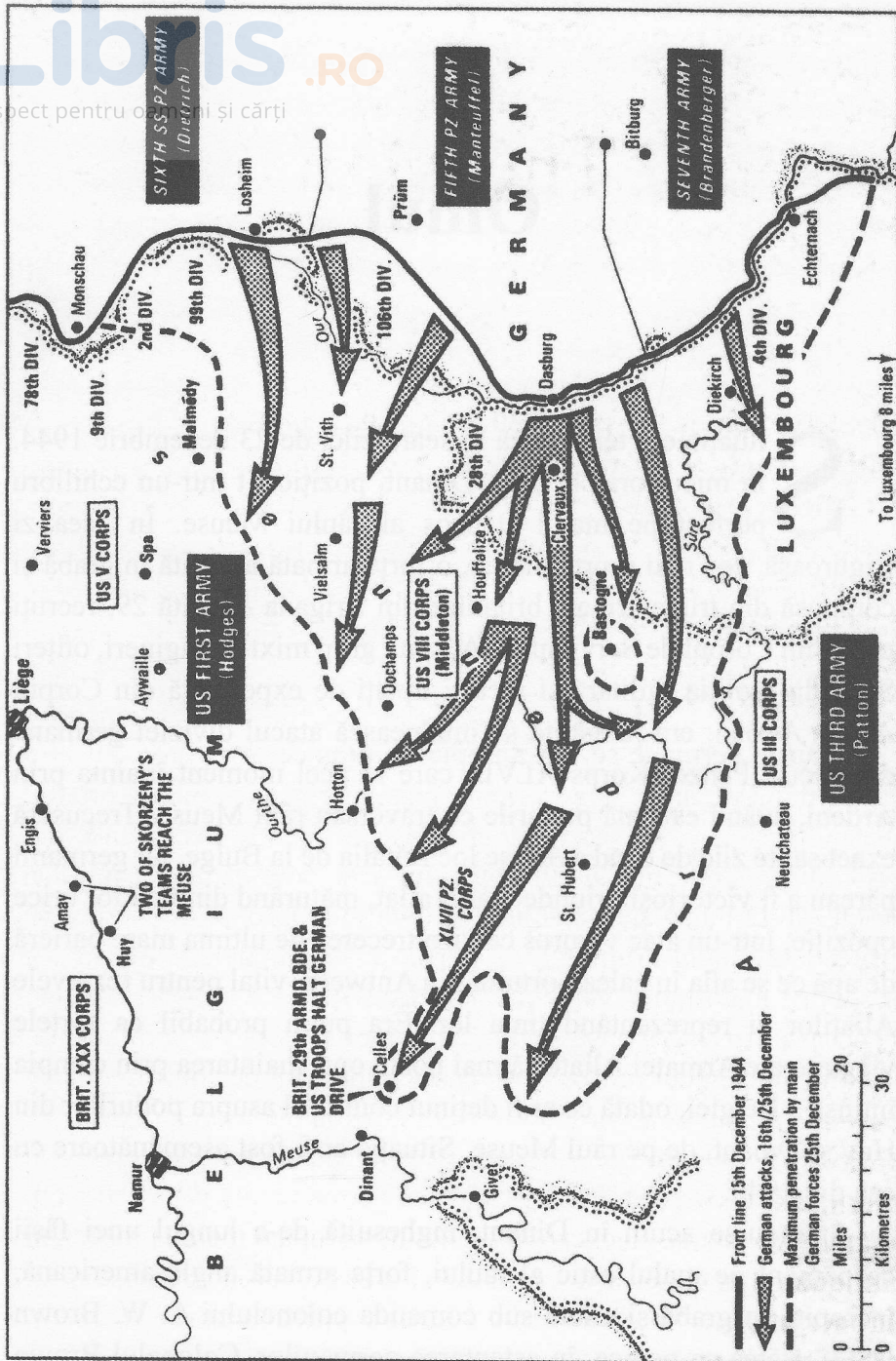
Nota autorului	1
1. Omul	9
2. Primele zile	20
3. Unde este Mussolini?	28
4. Atacul asupra Gran Sasso	38
5. Intră Doctorul Wolf	46
6. Operațiunea Greif	60
7. „Cel mai periculos om din Europa”	69
8. Bătălia de pe Oder	82
9. Ultima descindere	94
10. Evadează sau mori	104
11. Operațiuni după război	114
12. Complotul Churchill	126
13. Șantaj!	134
14. Fuga prin ocolire	143
15. Evaluare	145
Bibliografie	149

Omul

Situația era tensionată în seara zilei de 23 decembrie 1944, în micul oraș belgian Dinant, poziționat într-un echilibru perfect pe malul stâncos al râului Meuse. În acea zi friguroasă, cea mai scurtă din an, o forță armată adunată în grabă și compusă din trupe armate britanice din Brigada Armată 29, recruți negri din Corpul de Serviciu SUA, și un grup mixt de ingineri, ofițeri SUA din poliția militară și recruți lipsiți de experiență din Corpul Armat Aerian, era pregătită să întâlnească atacul diviziei germane de tancuri Panzer Korps XLVII, care în acel moment înainta prin Ardeni, având ca țintă podurile ce traversau râul Meuse. Trecuseră exact șapte zile de când avusese loc Bătălia de la Bulge, iar germanii păreau a fi victorioși oriunde s-ar fi aflat, măturând din fața lor orice opoziție, într-un atac viguros ce viza trecerea de ultima mare barieră de apă ce se afla în calea portului din Antwerp, vital pentru rezervele Aliatilor și reprezentând ținta lor. Era puțin probabil ca forțele vlăguite ale Armatei Aliate să mai poată opri înaintarea prin câmpia întinsă a Belgiei, odată ce ar fi deținut controlul asupra podurilor din Huy și Dinant, de pe râul Meuse. Situația ar fi fost asemănătoare cu cea din 1940.

Aflându-se acum în Dinant, înghesuită de-a lungul unei fâșii de pământ pe malul estic al râului, forța armată anglo-americană, încropită în grabă și aflată sub comanda colonelului A. W. Brown DSO³, stătea ca pe ace, în așteptarea germanilor. Colonelul Brown

3 DSO (eng.) – *Distinguished Service Order*, o decorație militară britanică acordată celor care s-au evidențiat în luptă. (n.t.)

Bătălia de la Bulge

știa că oamenii lui nu ar fi nici de departe pe măsura trupelor germane de elită. Tancurile sale britanice erau învechite și extrem de uzate, după șase luni de campanie. De fapt, Brigada Armată 29 fusese trimisă pe front în grabă, chemată din depozitul de provizii, unde încerca să își schimbe tancurile uzate Sherman, folosite deja în Franța, cu mult mai rapidele și înarmatele tancuri Firefly. Cât despre „infanteria” lui, majoritatea americanilor avuseseră parte numai de șase săptămâni de antrenament de infanterie de bază, cu aproximativ un an înainte, pentru ca imediat după să lucreze la departamentul tehnic, uitând complet tacticile și abilitățile de luptă. Și oricum, cu excepția câtorva arme Bazooka și a câtorva mitraliere, nu aveau niciun fel de armament greu.

Evaluând situația în care se afla în acea zi, Brown a concluzionat că adevărata sa defensivă se baza pe podul ce se întindea peste râu. Ordinul său a fost ca podul să fie aruncat în aer imediat ce inamicul urma să apără în câmpul lui vizual, dar numai ca urmare a unei comenzi specifice, venite de la el. În același timp, a tras concluzia că tancurile germane se vor apropia de oraș cel mai probabil prin sud, intrând pe drum. Din fericire, exista un anumit loc pe drumul acela, care era ideal pentru defensivă, chiar dacă aceasta venea din partea unor trupe mai puțin abile, întrucât drumul trecea printr-o deschizătură într-o stâncă solidă. Brown le-a ordonat inginerilor să înșire de-a lungul drumului, ca într-un colier, minele Hawkins, ce ar fi oprit majoritatea vehiculelor, chiar și pe cele blindate. Înainte de această barieră, a pus bazele unui punct de control de infanterie. Dacă vreun vehicul refuza să oprească la punctul de control, minele Hawkins urmau să asigure oprirea acestuia, la puțin timp după.

Astfel, mica garnizoană aștepta tensionată iminentul asalt. Cu fiecare oră care trecea, însă, niciun tanc german nu își făcea apariția. Noaptea era tăcută, cu excepția sunetului de fundal mereu prezent, al războiului – bubuiturile armamentului greu ce veneau de undeva de pe front. În curând, urmau să fie miezul nopții și începutul Ajunului Crăciunului.

Se auzi un sunet de motor. La punctul de control, infanteria deja în așteptare și-a apucat armele strâns. Era oare acesta atacul german?

Dintr-odată, înainte să îl poată opri, un jeep american ce ducea patru oameni s-a apropiat rapid de punctul de control. Într-o fracțiune de secundă, a trecut prin el, înaintând spre Dinant. Însă nu pentru mult timp. Un minut mai târziu, a trecut peste lanțul de mine Hawkins. Jeepul s-a oprit brusc, în sunetul pătrunzător al explozibilului de calibru greu, cu o flacără violentă. Alarmate, trupele anglo-americane s-au mișcat cu rapiditate în acea direcție. Printre rămășițele fumegânde ale micii mașini Aliate, patru oameni erau întinși la pământ. Erau îmbrăcați în uniforme americane.

Timp de câteva momente înfricoșătoare, soldații au rămas pe loc. Își ucisese cumva, fără să vrea, patru dintre proprii oameni? Unul dintre ei s-a aplecat pentru a examina mai atent cadavrele. Cu ajutorul unei lanterne cu lumină slabă, a deschis haina ponosită de culoare măslinie a primului cadavru, ce era închisă cu nasturi până la gât. Pe gulerul celui mort luceau însemnele argintii ale SS-ului german. Oamenii uciși erau germani.

Surpriza trăită la miezul nopții, în data de 23 decembrie 1944, de acel mic grup de soldați aflați în stare de șoc, a fost împărtășită și de alte grupuri similare, aflate de-a lungul frontului de 80 de mile din Ardeni, în timpul primelor zile ale Bătăliei de la Bulge. Relatări alarmante au invadat din toate părțile, de la sediile regimentelor și diviziilor. Soldați germani deghizați au fost raportați și în Huy (oraș situat, de asemenea, în apropierea unui pod vital de pe râul Meuse); tancuri „americane” Sherman, conduse de recruți „americani” ce se găseau în locul unde se afla Grupul de Luptă al *Obersturmbannführer*-ului SS Peiper, din Divizia 1 Panzer SS; „americani” din Corpul de Transmisiuni, descoperiți în timp ce încercau să taie principala linie de comunicație dintre Armata 1 americană⁴ și Grupul de armată 12 SUA⁵. Iar relatările acestea nu vizau numai frontul. În Paris, au fost raportați în jurul a trei sute de soldați parașutiști germani deghizați în uniforme americane. Aceștia se regroupau la Café de la Paix, de

4 First Army (eng.) – Prima Armată este cea mai veche unitate militară a Statelor Unite ale Americii, servind în ambele războaie mondiale. (n.t.)

5 12th Army Group – Grupul de armată 12 SUA a fost una dintre cele mai puternice formațiuni militare aflate pe câmpul de luptă, fiind activă între anii 1944-1945. (n.t.)

unde urmau să atace chiar sediul Comandantului Suprem, generalul Eisenhower. În îndepărtata Bretagne, țăranii au relatat cu certitudine cum trupe germane în uniforme anglo-americane au fost parașutate în regiune. Până și în Londra circula un zvon conform căruia germani deghizați au pătruns în numeroasele tabere de prizonieri germani din țară, pregătind o revoltă de mari proporții, ce urma să dea peste cap întregul eșalon aliat din spatele frontului.

Odată cu sfârșitul primei săptămâni a ofensivei-surpriză germane, era clar că zonele din spatele frontului aliat erau speriate de una dintre cele mai mari operațiuni de spionaj și sabotaj din întreaga istorie a războiului. Operațiunea *Greif*, plănuită în grabă la Berlin, cu două luni înainte, deși părea sortită eșecului încă de la început, avusese un succes răsunător. Acesta era probabil singurul succes real al germanilor în colosala bătălie de pe câmpul de luptă aflat în pădurile înzăpezite din Ardeni. *Obersturmbannführer-ul* Otto Skorzeny reușise încă una dintre loviturile sale uimitoare. Cel pe care americanii aveau să îl numească, în curând, „cel mai periculos om din Europa” reușise din nou.

Puțin din viața timpurie a lui Otto Skorzeny ar fi oferit vreun indiciu cu privire la motivele pentru care acesta urma să devină „cel mai periculos om din Europa”. Skorzeny s-a născut la 12 iunie 1908, într-o familie obișnuită din clasa de mijloc a Vienei, numele său indicând origini slave.

În mod evident, această familie austriacă bine situată a suferit în timpul „anilor grei” de după Primul Război Mondial, la fel ca majoritatea compatrioților săi, atunci când banii austrieci nu valorau nici cât hârtia pe care erau imprimați. Copiii familiei Skorzeny au supraviețuit atunci numai mulțumită eforturilor Crucii Roșii Internaționale, copilăria lui Otto traversând cei mai grei ani ai crizei economice. Otto și-l amintește pe tatăl său, a cărui ocupație ca inginer avusese de suferit din lipsă de capital, dar și din cauza devalorizării șilingului austriac, insuflându-i încă din acele vremuri nevoia de autodisciplină. Atunci când a gustat pentru prima dată unt, la vârsta de cincisprezece ani, tatăl său i-a spus că „nu era nimic rău în a te

descurca fără prea multe lucruri; s-ar putea chiar să fie un lucru bun să nu te obișnuiești cu viața dulce”. Sfaturile și antrenamentele urmau să îi folosească adolescentului care începea să devină un gigant. (Mai târziu, el va atinge 1,93 metri, având o constituție masivă.)

Este posibil însă ca prima sa întâlnire cu societățile tradiționale de duel ale Universității din Viena, la care s-a înscris pentru a studia ingineria la vârsta de optsprezece ani, să fi reprezentat prima influență decisivă din viața sa. Timp de un secol și jumătate, universitățile de limbă germană au cultivat arta duelării cu sabia. Societățile de duel, *Schlagende Verbindungen*, au înflorit, iar tânărul Otto Skorzeny a devenit în curând un membru entuziast al uneia dintre aceste societăți, care se întâlneau în cafenelele aflate la marginea zonelor suburbane ale Vienei, întâlniri de la care nu lipseau ritualul duleului și perioadele de beție.

Otto Skorzeny a luptat în primul său duel în anul în care a intrat la universitate. Era o întreprindere teribil de stresantă, Otto mărturisind mai târziu în memoriile sale: „Îmi simțeam inima cum bate rapid. Nu puteam să văd decât foarte vag fața oponentului meu prin grilajul de oțel al măștii. Lamă în lamă!... O pauză ocazională numai când lama sabiei mele era dezinfectată... Apoi, dintr-odată, după runda a șaptea, am simțit o lovitură scurtă și ascuțită în cap. În mod surprinzător, nu a durut așa de mult. Singura mea frică era că am dat înapoi”. Însă nu făcuse asta.

În perioada care a urmat, tânărul student a luptat în alte treisprezece dueluri, ce au dus la obținerea cicatricilor, *Schmisse*-le, ce urmau a-i decora obrazul pentru tot restul vieții, aducându-i porecla de „Scarface” în rândul americanilor, în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Dar lui Otto Skorzeny duelatul i-a adus mai mult decât mult-căutatele *Schmisse*. După cum va comenta mai târziu: „Am fost deseori recunoscător, mai târziu, pentru autodisciplină învățată la clubul nostru studentesc. Nu am avut niciodată sentimente la fel de neplăcute, nici când mă aflam în bătaia puștii, așa cum am avut la optsprezece ani, când a trebuit să lupt în primul meu duel, sub ochii scrutători ai colegilor mei. Tot ceea ce știu despre durere, dobândit